

19. DECEMBER

Københavnerdrengen

2

Nu er der stille på mejeriet. Det er søndag, jeg har lige hørt Ønskekoncerten og jeg tror, far sover til middag. Jeg ved ikke, hvor Frederik er, han er nok ovre hos Niels Chr., men jeg er osse ligeglad.

Pludselig kan jeg se ham. Han står nede ved Rasmus Snedkers lille gård sammen med to store drenge, det er Ove og Svend med deres cykler. Jeg kender dem godt. De går to klasser over mig og bor overfor hinanden et stykke ud af vejen mod Ølsted. Mor har sagt, at de er nogen være banditter, så dem skal jeg holde mig fra. Gad vide hvad de snakker med Frederik om. Så nu vinker Ove til mig. Han vil vist ha' jeg kommer ned til dem. Jeg går langsomt ned mod dem, hvad mon de vil mig, de plejer slet ikke at snakke med mig.

- Vi har noget at vise den lille københavner her, siger Svend og griner.

- Hvad er det?

- Et dødt rådyr”.

- Hvorhenne?”

- Ude i Odensebakkerne.

Hvor ved de det fra? Det er jo langt væk, tænker jeg. Odensebakkerne! Jeg må ikke tage så langt væk alene, ved jeg. Men jeg vil ikke vise Frederik, at jeg er en tøsedreng.

- Det vil jeg da godt, men hvordan skal vi komme derud?

Det er min redning. Jeg har jo kun den lille blå cykel og den kan vi jo ikke være på begge to.

- Ikke noget problem. En af jer kan da bare sidde bag på min bagagebærer og den anden kan komme op på stangen på Oves cykel.” siger Svend og griner, som om han ved, hvad jeg tænker.

Der røg min redning, tænker jeg. Nu kan jeg jo ikke sige, at jeg ikke vil med.

- Men vi skal være tilbage til kaffetid.

Det har jeg lovet mor, vi får besøg af morfar og mormor. Det er løgn og jeg håber, det er grund nok til ikke at tage med.

- Ork, vi er tilbage længe før”, mener Ove.

Jeg ved, det er galt, men hvad skal jeg gøre. Frederik står og griner frækt til mig, som om han vil sige: Det tør du ikke din tøsedreng. Vi har stort set ikke snakket sammen, siden jeg slog ham med skovlen.

- Jeg vil godt med.

Der sker jo ikke noget, vi er tilbage inden kaffetid. Ingen behøver at få noget at vide.

Så går det derud ad, Frederik bag på Svends cykel og jeg sidder på stangen på Oves cykel. Det gør lidt ondt i møllen, men jeg siger ikke noget. Vi nærmer os så småt herregården Gelskov, som er grænsen for, hvor langt væk hjemmefra jeg må gå. Vi drejer ned ad en markvej, som hører til Gelskov. Jeg er sikker på, at vi ikke må køre her, men det er Ove og Svend ligeglade med. Markvejen er meget dårlig og cyklen bumper op og ned og Ove hiver i styret, så jeg næsten ikke kan være der. Endelig når vi de store skove i Odensebakkerne. Nu skal vi bare se dyret og hurtigt hjem igen.

- Hvor ligger det? vil Frederik vide.

- Jeg ved det ikke lige, siger Ove- men jeg tror vi skal ind af skovvejen her.

Vi går ind på stien. Her er varmt og det lugter godt. Vi går og går og vi sveder.

- Hvor er dyret henne? Jeg vil ikke så gerne længere ind i skoven.

- Hvis I kravler derind i krattet ved det store grantræ, så ligger det der. Vi venter herude, for vi har jo set det.

Svend griner smørret.

Jeg har ikke lyst til kravle ind i alle de grene, som sikkert vil rive på armene og jeg vil blive beskidt, men Frederik er allerede begyndt at kravle derind. Jeg følger efter og snart er vi gennem krattet. Vi kigger os omkring - hvor er rådyret? Vi kan ikke se noget.

- Det er måske lidt længere inde, mener Frederik. Han er allerede på vej længere ind i skoven. Vi går endnu et stykke ind. Jeg sveder og jeg bryder mig ikke om det her.

- Frederik, skal vi ikke gå tilbage, der er jo ikke noget dødt rådyr.
- Jamen, de sagde jo.
- Jamen, jeg tror klokken er mange, skal vi ikke gå tilbage til Ove og Svend.
- Okay - jeg gider sgu heller gå rundt i den varme og i den dumme skov.

Vi kravler på alle fire gennem krattet igen og når frem til skovstien. Men hvor er Ove og Svend?

Frederik og mig står og kigger på hinanden.

- Ove! Hvor er I?

Men ingen svarer.

- Kom nu for helvede frem I to, råber Frederik, men stadig intet svar.
- De er her ikke - de er kørt hjem - de har snydt os - de har gjort det med vilje.

Jeg kan høre på min stemme, at jeg er lige ved at græde. Nu når vi i hvert fald ikke hjem til kaffetid.

- Hvad skal vi gøre, jeg kan i hvert fald ikke finde vejen hjem, sir' Frederik.

Jeg kan høre på Frederiks stemme, at han også er ved at græde.

- Vi må gå, næsten hulker jeg. Hvorfor lod jeg mig dog narre med på denne tur.

Jeg havde jo på fornemmelsen, at det ville gå galt.

- Kender du vejen hjem" snøfter Fredrik.

Han er ikke så fræk, som han plejer at være.

- Hvad hvis vi ikke kan finde hjem? Din mor og far ved jo ikke, at vi er taget af sted. De finder os aldrig.

Jeg kan høre på Frederiks stemme, at han er bange.

- Jeg tror nok, jeg kender vejen.

Nu skal jeg bare ikke græde. Selvfølgelig kender jeg vejen, men det behøver Frederik jo ikke at vide.

- Kom, så går vi.

Vi finder hurtigt ud af skoven, så skal vi bare finde markvejen tilbage til Gelskov, så kan vi næsten se hjem.

Markvejen virker meget længere nu end da vi kørte ud til skoven. Frederik siger ikke noget og sækker hele tiden bagud. Vi bare går og går og sveder så vandet drypper fra vores pander.

- Er det den rigtige vej? spør' Frederik med en lille stemme.

- Det tror jeg.

Der er ikke meget af den frække Frederik tilbage mere. Det har han rigtig godt af, nu er det mig, der er den store. Men hvad sker der, når vi kommer hjem? Jeg tør slet ikke tænke på det. Hvad mon klokken er?

Vi når Gelskov og kan nu se mejeriets store sorte skorsten i det fjerne.

Jeg kan se på Frederik, at han ånder lettet op. Nu ved han, at vi kan finde hjem.

Da vi nærmer os mejeriet, kan vi se, at der kommer en cykel imod os. Det er Per.

- Hvor har I været? puster han. - Hele byen leder efter jer”

Frederik og og kikker på hinanden.

- Ude ved Odensebakkerne”

- I er ikke rigtig kloge! Han vender cyklen og træder hårdt i pedalerne. Nu har han noget at fortælle, tænker jeg. Men hvad sker der med os?

Da vi når mejeriet, står der en hel gruppe og kigger frem på os. Der er Rasmus Snedker, Anders, Pers far og - mor og far.

Mor løber os i møde.

- Åh Gudskelov, at I er hjemme.

Hun knuger mig ind til sig. Jeg kan se, at hun har grædt.

- Vi kunde jo ikke finde jer - hele byen har ledt efter jer. Vi troede at I måske

Nu græder mor.

- Åh hvor er det godt er I er kommet helskindet tilbage.

Hvad tror hun, at der kunne være sket med os - at vi ikke var kommet helskindet tilbage.

- Nå, så der er I, er I klar over, hvor bange vi har været.

Det er far. Jeg kan høre på hans stemme at han er gal, men der er også noget andet i hans stemme. Jeg ved ikke helt hvad - måske har han været lige så bange som mor.

- Hvor har I været?

-Ude ved Odensebakkerne.

- Odensebakkerne - og hvad skulle I så helt ude ved Odensebakkerne?

- Se et dødt rådyr.

- Et dødt rådyr - er I blevet splitter ravende tossede. Hvordan er I kommet helt derud, du ved jo Peter, at du ikke må gå længere væk end til Gelskov.

Nu er det kun fars gale stemme, jeg kan høre.

- Det var Ove og Svend som ...

- Jeg er ligeglad med, hvem det var. Du ved udmærket godt, hvad du må og ikke må, ikke?

- Jo.

Nu kan jeg ikke holde gråden tilbage mere. Jeg er ligeglad, om Frederik ser, at jeg græder. Jeg hulker og hikser.

- Undskyld.. jeg ska' - jeg ska' aldrig gøre det mere!

- Det håber jeg virkelig heller ikke, sir' far, jeg kan høre, at han ikke er så gal mere. Han tager fat i armene på Frederik og mig. Det gør lidt ondt.

- Så er det på hovedet i seng, og det lige med det samme.

Han slæber af sted med os to og mor følger efter.

- Ikke så voldsom Alfred - det er da godt, at de er kommet helskindet tilbage.

Der var den igen - helskindet.

-Tænk, hvis de var faldet i åen.

Far siger ikke noget, men slæber bare af med os.

Det var altså det, de havde været så bange for. At vi var faldet i åen og druknet.

Mor har fortalt, at en lille dreng druknede i åen et år før jeg blev født.

Vi får hurtigt tøjet af og kommer under dynen. Det har jeg aldrig prøvet før, sådan at komme i seng midt om dagen. Jeg ved ikke, hvad jeg havde tænkt, der ville ske med os, men jeg ved, at Søren, som jeg går i klasse med, en gang imellem får klø af sin far. Søren siger, at han bruger en læderrem. Troede jeg, at jeg osse ville få klø? Nej, jeg vidste godt, at far aldrig ville slå mig. Far kunne blive rigtig gal, men det var tit, når jeg havde gjort noget, som han syntes var farligt. Han var bange for, at der skulle ske mig noget. Det er en rar tanke.

Frederik rejser sig pludselig i sengen, han har ikke sagt et ord siden, vi var kommet hjem.

- Peter - sku' vi ikke ta' og være venner?

Jeg ligger lidt og tænker over det. Så rejser jeg mig osse i sengen.

- Okay, siger jeg med Frederiks stemme.

Han griner og jeg griner. Jeg tror, den sidste uge Frederik er hos os, bliver en rigtig god uge.

Godset Gelskov - vejen til "Odensebakkerne" forsvinder til højre i billedet.